

MEMBRES EMÈRITS

SECCIÓ HISTÒRICO-ARQUEOLÒGICA

MANUEL MUNDÓ I MARCET

Neix a Barcelona el 29 de juny de 1923. Cursa els estudis primaris i secundaris a Barcelona i a Montserrat. Estudia filosofia i teologia a Montserrat (1939-1947) i es doctora per la Facultat d'Història Eclesiàstica de la Universitat Pontifícia Gregoriana de Roma, de la qual obté la medalla d'or pontifícia per la llicenciatura. Estudia amb els professors Von Herting, De Leturia, García Villoslada, Grisar, Kempf, Monachino i Anselm M. Albareda.

L'any 1956 es llicencia en arqueologia paleocristiana al Pontificio Istituto di Archeologia Cristiana de Roma i obté el doctorat en filosofia i lletres a la Universitat de Barcelona l'any 1967 amb la tesi *Diplomas visigodos originales en pergamino, con un regesto de documentos de la época visigoda*.

Ha estat arxiver a l'Arxiu de la Corona d'Aragó (1969-1978), director de Biblioteques de la Universitat Autònoma de Barcelona i director de la Biblioteca de Catalunya.

Ha exercit de professor a Roma, a Montserrat i a la Universitat Autònoma de Barcelona, universitat de la qual és catedràtic emèrit.

És membre de la Reial Acadèmia de Bones Lletres de Barcelona (1987), del Comitè Internacional de Paleografia Llatina (1975) i corresponent de l'Institutet for Sammenlingnende Kulturforskning d'Oslo (1961), de la Société des Antiquaires de France (1980) i de la Medieval Academy of America.

Ha publicat nombrosos treballs d'investigació històrico-literària, crítica textual, paleografia i codicologia, entre els quals cal esmentar la classificació i datació dels *Codices Regularum* llatins dels segles v-ix, l'edició del text jurídic català més antic (versió del *Llibre Jutge*, s. xii), el fragment de litúrgia romana, amb notació musical, més antic de Catalunya (segles ix-x), una tesi sobre els documents en pergami més antics de la península Ibèrica (s. vii), d'origen probablement català, alguns palimpsests, i diversos treballs sobre Oliba i la seva època.

Li ha estat concedit el Premi Nicolau d'Olwer d'història.

És membre de l'Institut d'Estudis Catalans des del 25 de febrer de 1966 i ha passat a emèrit el 29 de juny de 1993.

PERE DE PALOL I SALELLAS

Neix a Girona el 25 de gener de 1923. Es llicencia en filosofia i lletres, secció d'història, a la Universitat de Barcelona el 1946 i se li atorga el premi extraordinari de llicenciatura. Obté el doctorat en filosofia i lletres a la Universitat de Madrid (1956) amb la tesi *Arqueología visigoda en Cataluña*.

Ha estat catedràtic de la Universitat de Valladolid i de la Universitat de Barcelona, de la qual fou nomenat catedràtic emèrit l'any 1988.

Ha estat director de l'Institut d'Arqueologia i Prehistòria de la Universitat de Barcelona, assessor del Consell d'Arqueologia de la Generalitat de Catalunya i membre de la Pontificia Academia Romana di Archeologia.

Ha realitzat nombroses excavacions, entre les quals cal destacar la de la necròpolis d'Agullana, al *castrum* visigòtic del puig Rom de Roses, el temple paleocristià i l'hàbitat profà de Bovalà, a Seròs (Segrià), on descobrí el petit tresor visigòtic de Bovalà; els temples paleocristians de Fornells i Son Bou, a Menorca, i el de Son Peretó (Manacor), a Mallorca. També ha excavat a la ciutat romana de Clunia, a Burgos, i a la vil·la romana de l'Olmeda de Pedrosa de la Vega, a Palència.

Entre la seva extensa obra publicada pot destacar-se *La necròpolis hallstática de Agullana*, *Bronces hispanos-visigodos de origen mediterráneo* (1950), *Spanien des frühen Mittelalters* (1965), *El tesoro de áu-*